

EEN MOEDIGE VROUW

Mevrouw Schootens, een dochter van een handelaar uit Mechelen, was pas twee jaar gehuwd. Haar echtgenoot, een welgesteld grondeigenaar in Boisschot, beminde zijn vrouw innig, want niet het geld als, helaas! bij zoveel echtverbintenissen, doch wederzijdse liefde was de drijfveer van dit huwelijk geweest.

De geboorte van een zoontje verhoogde 't geluk van 't echtpaar.

Op het tijdstip waarvan we nu verhalen was dit kind elf maanden oud.

De moeder speelde met haar lieveling, die kraaide van genoegen en vrolijk met armpjes en beentjes spartelde.

— Straks komt uw vader thuis, kleine man, keuvelde mevrouw Schootens, als kon het kind haar begrijpen. 't Is guur weer en vader, die voorzeker vermoeid is zal blij zijn weer thuis te wezen.

De moeder legde eindelijk haar kind te slapen en begaf zich toen stillekens naar beneden.

De meid was niet in de keuken.

— Liza! riep de meesteres.

Haastig kwam de dienstmaagd uit het kamertje waar Morré verborgen zat.

— Riept ge, madam, ik had juist wat vuil kindergoed weggebracht, zei de meid, die haar verlegenheid niet geheel verbergen kon.

— Ik moet even weg, hernam de dame.

— Weg, madam, weg...

— Wel ja! Wat doet ge vreemd!

— Dat verbeeldt madam zich, slaapt het kindje, madam? hernam de meid, zich, volkomen herstellend.

— Ja, ik moet even hierover bij de vrouw van de notaris zijn. Binnen tien minuten ben ik echter terug. 't Is een boodschap welke ik niet uitstellen kan. Ik had ze vergeten.

— O, madam, lag gerust zijn, ik zal luisteren en moest Emieleke wakker worden, vlieg ik naar boven.

— Goed.

Mevrouw Schootens sloeg een mantel om en verliet haar woning. Vlug stak ze de weg over naar het huis van de notaris.

Haar vriendin, de echtgenote van de ambtenaar, ontving haar vriendelijk.

— Slaapt uw lief Emieleke? vroeg ze.

— Ja; ik kon dus even weg, want ik had iets vergeten. Mijn man vroeg me deze brief aan de notaris te willen afgeven, maar daar uw echtgenoot zeker nog niet thuis is van de verkoping te Putte, overhandig ik de brief aan u.

En na een vriendelijk afscheid, snelde mevrouw Schootens weer de weg over. Liza zat rustig in de keuken.

— Het kleintje is niet wakker geweest, zeker? vroeg de meesteres.

— O, neen, mevrouw, het slaapt als een roos, ik ben nog even naar boven geweest.

— Ik blijf nu boven tot mijnheer komt.

— Goed, mevrouw.

De dame ging de trap op en trad stil in de kamer om het kind niet te storen. Het wiegje stond bij 't echtelijk bed, in de hoek van 't ruim vertrek en natuurlijk was de blik der moeder het eerst naar die plek gericht.

Wat bewoog er daar op de vloer?

't Was of mevrouw Schootens een ogenblik haar hart van schrik voelde stilstaan.

Ze zag een schoen, een ruwen schoen met nagels!

En de schoen bewoog nog, verdween onder 't bed!

Er lag een man onder 't bed... een dief, een binder, een rover!

Wat ging er de arme vrouw in die weinige stonden door het hoofd?

Maar neen, ze was niet vreesachtig!

En waar andere vrouwen gillend weggevlucht zouden zijn, daar bleef zij uitwendig kalm, ofschoon haar knieën knikten, al haar leden beefden en haar boezem nu heftig joeg.

Er was een rover in huis!

En onmiddellijk verdacht de dame haar meid van medeplichtigheid.

Tijdens haar bezoek aan de notarisvrouw had Liza de kerel hier geleid!

En voor die tijd was de binder in 't kleine kamertje achter de keuken verborgen geweest.

Nu begreep ze waarom de dienstmeid daar straks zo verlegen was geweest.

Ja, mevrouw Schootens was zo moedig, dat ze dit alles bepeinsde en toch, om geen vermoeden te wekken, kalm zich nevens de wieg zette...

Een wijle nam mevrouw Schooten zich voor te veinzen dat ze nog iets bij

BAKELANDT

DE VERLOREN STRIJD

de notaris vergeten had en er dus terugkeren moest. Ze kon dan hulp halen. Maar ze verwierp dit plan.
Liza kon achterdocht krijgen...
En ook, ze wilde haar kind niet alleen laten bij die binder, ze moest desnoods haar lieveling beschermen.
En mevrouw Schootens besloot de komst van haar man af te wachten.
Ze keek op de klok. Zeven uur pas!
Een uur nog moest ze geduldig blijven...
Zou ze 't volhouden?
Zou ze een uur lang naar de schoen kunnen staren?
Ze moest, ze moest, al neep de angst soms haar de keel toe, al dreigde ze in zwijm te vallen!

De moedige vrouw nam een naaiwerk op, maar grote druppels zweet vielen op het linnen, al roerden de vingers zich nauwelijks.
Akelig langzaam klonk 't getik der klok op de schoorsteenmantel.
Het kindje sliep rustig; regelmatig klonk zijn ademhaling.
Hoe gelukkig dat zij de rover ontdekt had; wat zou er gebeurd zijn zo dit niet eens het geval ware geweest?
Die gedachte was verschrikkelijk.
Zij kon op haar plaats niet meer blijven en wilde er meer van weten.
Zij zou Liza eens ondervragen, zeer voorzichtig, opdat het licht in haar geest zou worden.

Mevrouw Schootens stond op en riep haar meid, die onmiddellijk naar boven kwam.
Liza zag er zo kalm, zo onschuldig uit, dat de dame haar geloof in de medeplichtigheid van het meisje voelde wankelen.
Ze was op het punt met de meid naar beneden te gaan en haar alles te bekennen.

Gelukkig deed ze net niet.
Mevrouw Schootens veinsde ook, want op heel natuurlijke toon, zei ze:
— Mijnheer zal nu spoedig komen.
— Ja, madam, 't is half acht.
— Ge moet een goed avondmaal bereiden. Braad vlees, ge weet hoe, niet waar?
— Ja, madam.
— En haal een fles wijn, mijnheer zal vermoeid zijn.
— Goed, madam.

Neen, er was nu niets ongewoons aan Liza te bespeuren, in 't geheel niet. Toch moest ze de medeplichtige zijn van die binder.
Wie anders kon de schurk hier verborgen hebben?
En Mevrouw Schootens liet niets merken, doch keerde naar haar stoel terug, om een tweede half uur van foltering te verduren.
Juist toen ze zich neerzette, zag ze onder de wieg door de schoen bewegen. Zeker lag de kerel niet al te gemakkelijk!
En weer vreesde de vrouw, dat de rover zou te voorschijn komen om haar vast te grijpen en geld te eisen.
O! gaarne zou ze een grote som gegeven hebben om weer alleen te zijn.

Nu moest ze weer wachten, geduldig wachten, ondanks haar angst !
 Eindelijk was het acht uur.
 En weldra klonk het hoorngeschal van de voerman der diligencie.
 Dat geschal klonk de vrouw als heerlijk muziek door in de oren.
 Ieder ogenblik kon haar echtgenoot komen.
 Onmiddellijk zou ze zijn stem horen !
 En dan nog moest ze kalm zijn, om hem alles toe te fluisteren, want die binder moest plotseling verrast worden.
 Maar waar bleef haar echtgenoot ?
 O ! hij kon nog niet hier zijn, ze was te gejaagd, ze moest nog enige uren wachten.
 Maar het bleef stil... akelig klonk weer dat sarrend klokgetik...
 — Madam, de diligencie is aangekomen en mijnheer is er niet ! zei de meld.
 Met geweld dwong de dame zich tot kalmte en voor 't eerst van haar leven loog ze.
 — Mijnheer moet nog even in 't dorp zijn, hij zal straks wel komen, sprak ze bedaard. Dek al vast de tafel !
 — Goed, Madam, en de bedriegster verdween weer.
 En Mevrouw Schootens wachtte nog...
 De angstige moeder besloot haar kindje uit de wieg te nemen, stillekens de trap af te gaan, en eer Liza het verhinderen kon, roepend de straat opvluchten.
 Mevrouw Schootens stond op, boog zich reeds over de wieg.
 Nu moest ze sterk zijn, nu moest ze handelen !
 Maar weer hoorde ze de stap der meid op de trap.
 Zou Liza iets vermoeden !
 En de dame deed nog een uiterste poging om bedaard te blijven en de meid uit haar weg te verwijderen.
 Maar toen had ze kunnen juichen !
 Een sleutel knarste in 't slot...
 Een welbekende stem weerklonk, de stem van haar echtgenoot.
 De schoen verdween geheel onder het bed...
 Maar nog moest de dame kalm blijven.
 — Is madam boven ? hoorde ze haar man vragen.
 — Ja, mijnheer... de tafel is gedekt in de eetzaal, antwoordde de meid.
 — Goed, want ik rammel van de honger ! ik kom onmiddellijk.
 Daar verscheen mijnheer Schootens in de deuropening. Hij was een kloekke man.
 — Dag vrouwtje, ge waart zeker al bang, dat ik niet kwam, maar de notaris hield mij op.
 — Inderdaad, ik vreesde reeds dat ge verhinderd waart naar huis te komen.
 — Dat zou de eerste maal geweest zijn.
 En innig kustte hij zijn dierbare gade.
 — Schreeuw niet... zeg niets... er ligt een dief onder 't bed... in 's Hemels naam, blijf kalm, fluisterde de vrouw snel.
 En angstig zag ze haar man aan.
 Gelukkig, wel verbleekte hij even, maar hij liet niets merken, zei integendeel schijnbaar vrolijk :

BAKELANDT

DE ZWARTE GRIFFHOEN

— En hoe gaat het met Emiel?

—Hij slaapt heerlijk... De meid is medeplichtige van de rover, fluisterde ze weer.

Met de blik duidde ze de plaats aan, waar Morré lag.

Mijnheer Schootens zag nu ook de schoen bewegen. En terwijl hij over 't wiegske van zijn kind boog en enige zoete naampjes uitsprak, trok hij een geladen pistool uit zijn gordel.

— Sluit de meid in de keuken op en verwittig de notaris, fluisterde hij schier onhoorbaar zijn vrouw in 't oor.

En luidop zei hij:

— 'k Ben blijde dat ik thuis ben, moeder, want zo'n dag in Brussel is zeer vermoeiend. Wilt ge eens zien of Liza mijn avondmaal gereed heeft gezet.

— Ja, man, ik heb het haar toch gelast. Ge zult wel hongerig wezen.

— 'k Rammel.

— Ik ga onmiddellijk zien, gij kunt inmiddels uw papieren en geldwaarden wegbergen.

— Straks moet ik ze nazien, ik zal ze zolang hier op de kas leggen.

Het koene vrouwtje ging naar beneden.

Al was ze wat rustiger, nu haar kloeke echtgenoot thuis was, toch bonsde nog haar hart.

Ze begaf zich naar de keuken.

— Is alles gereed? vroeg de dame.

— Ja, Mevrouw, en als mijnheer niet spoedig komt, zal het vlees niet meer zo smakelijk zijn.

— Mijnneer zal onmiddellijk komen.

Mevrouw Schootens verliet de keuken, trok de deur toe en schoof er stil de grendel op.

Dan verliet ze zo zacht mogelijk het huis en snelde dan wild de straat over.

Luid bonsde de klopper op de deur der notariswoning.

De ambtenaar, die ook juist thuisgekomen was, zat tevreden en vrolijk met vrouw en zoon aan de avonddis.

— Wie mag daar nu nog zijn? mompelde hij.

— Laat mij binnen... rap... laat mij binnen! klonk het op angstige toon.

— Maar wie zijt ge?

— Madame Schootens!

Arthur opende nu verschrikt de deur, vrezend dat er bij zijn burens een ongeluk was gebeurd.

— Madame, wat is er? vroeg hij gejaagd.

— Is uw vader thuis? Ah, daar is hij al!

Inderdaad, op al 't gerucht was de notaris haastig in de gang gekomen.

— Madame Schootens! kreet hij verwonderd. Is er iets voorgevallen met uw man of kind?

De vrouw moest tegen de muur steun zoeken. De notaris leidde haar binnen.

— Moet ik de dokter misschien halen? vroeg hij verschrikt.

— Neen, neen... maar er is een rover in ons huis!

— Een rover!

Gejaagd vertelde Mevrouw Schootens haar ontdekking, haar angstig wachten en vroeg nu om hulp.

— Is er maar een? vroeg de notaris.

— Ik denk het toch! Maar ja, wie weet, ligt er geen tweede onder 't bed.

— Mijn zoon en ik gaan onmiddellijk met u mee en we zullen onze andere buurman, de melkboer, ook halen, hernam de notaris.

— Ik ga er om, riep Albert.

Albert verhaalde hem vlug wat er bij de grondeigenaar gaande was.

— Ik ben onmiddellijk bij u! zei de man, en enige ogenblikken later stond hij dan ook met zijn geladen tweeloop nevens de notariszoon.

Mevrouw Schootens wilde, al drong de notarisvrouw er op aan, niet bij deze blijven.

— Ik moet bij mijn kind wezen, zei ze.

De notaris en zijn zoon hadden elk een pistool genomen, en de drie wapen-
de mannen begaven zich nu met Mevrouw Schootens naar het huis aan de overkant.

IN DE VAL

Mijnheer Schootens was kalm op de bovenkamer gebleven, terwijl zijn vrouw hulp haalde.

Hij hield zijn blik onafgebroken op de schoen onder 't bed gericht.

En moest Sus Morré zijn schuilplaats verlaten hebben, dan was hij wis en zeker een man des doods geweest, want de heer des huizes zou niet aarzelen de rover neer te schieten.

Maar Morré meende dat hij hier veilig lag en had met genoegen gehoord, dat Mijnheer Schootens geldwaarden uit Brussel meegebracht had.

De binder had nu tijd genoeg om over zijn eerezuchtige plannen na te denken. Ook kwam Kate's waarschuwing hem wel eens voor de geest, maar ze vermocht de rover niet te verschrikken, want deze was zich in deze eenzame woning van geen gevaar beducht.

— Mijnheer blijft lang weg, dacht Liza. En daar de ontrouwe meid geen rustig geweten had, was ze wantrouwend en wilde aan de trap luisteren, om te horen waarover haar meester en meesterses wel mochten spreken.

Maar de deur was gesloten.

De meid verschrok hevig.

— Alles moet ontdekt zijn, dacht ze, terwijl haar hart van angst bonsde. Maar 't kan niet... en boven blijft alles stil. Doch deze gesloten deur! Ja, alles is ontdekt... Zoëven hoorde ik de buitendeur slaan... ik meende dat ik het mij verbeeldde, dat het 't geluid van de wind was... maar madam zal om hulp gegaan zijn.

Liza was radeloos.

Ze rukte aan de deur, maar vruchteloos.

— Die feeks heeft mij opgesloten! zei ze woedend. En nu zijn Sus en ik verloren... nu moeten we naar de gevangenis... maar dat niet, dat niet!

Liza snelde naar het venster en rukte het open.

Boven rinkelde een bel, want alle vensters stonden immers met ijzerdraden in verbinding met alarmbellen.

THE FIRST BOOK OF THE
HISTORY OF THE
HAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel II

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955